

כל הגט פרק שלישי גיטין

כה.

עין משפט נר מצוה

ח א מיי פ"ג מהלכות
גיטין הל' א ב ג ד
ופי"ט שם ה"א סג עשין
נא ולחין קב טור ש"ע
אה"ע סי' קנ טפ"ג א:
ב ב מיי פ"א מהלכות
שמטה ויובל הל' כ:
ג מיי פ"ג מהלכות
גיטין הל' ד טו ט"ע
אה"ע סי' קלא ס"ד ד:
יא ד מיי פ"ב מהלכות
קרבן פסח הל' יד:

לעזי רש"י קלצ"ו. ועלי בד.

מוסף תוספות

א. לא פליגי בסברת
עצמן אלא וכו'. תוס'
ה"א. ב. דפרק מצות
הלידה (קד). תוס' ימות
טו. ד"ה ר"מ. ג. [אבן] ימות
רש"י. ד. דמיחגי בה
פלוגתא דרי יהודה ורי יוני
ור"ש. תוס' הרא"ש.
ה. ישראל. תוס' עיפויין
לו. ד"ה דמנן. ו. של
כוחיה. תוס' הרא"ש.
ז. אפי' כשמרבה
בתרומה וגם זה לא יתכן
כלל. תוס' סוטה כג. ד"ה
עשרה ועי' תוס' הרא"ש.
ח. אפי' שפמי הארץ
לא נחשדו על התרומה
דאיחא בסוטה. תוס'
ה"א. ט. אפי' תרומה
גדולה. תוס' ה"א.
י. דדרשי קרא כפשיטה.
תוס' הרא"ש. יא. עשר
תעשר. תוס' ה"א.^א

פסקי ר"ד

ודעורי אמר כולן אינן
פוסלין חוץ מן האחרון ור'
יוחנן אמר אפילו אחרון
נמי אינו פוסל אישתבח
השתא דבראשון כי"ט לא
פליגי דלא פוסל חוץ
משמואל דאמר ראשון נמי
פוסל ובטל במיעוטו
והלכה כרבים וכ"ש דרב
פליגי עילויה וקרי' הלכה
כרב באיסורי ובאחרון כי"ט
לא פליגי דפוסל חוץ מר'
יוחנן דאמר אינו פוסל
ובטל במיעוטו דהכי
אמרין אין ברירה הני מילי
לקולא להחמיר לעולם
אבל לחומרא לאוסייה
לכוונה אמרין יש ברירה.
ובאמצעייתא רב ושמואל
אמרין פוסלין ודעירי רוב
אסי ור' יוחנן אמרי דאין
פוסלין וק"ל כל רב
ושמואל ור' יוחנן הלכי
כר' יוחנן וכ"ש הכא
דקימי זעירי ור' אסי
כוחיה נמצא שכולן אינן
פוסלים ככהונת חוץ מן
האחרון. ומתני ר' אלעזר
היא דבעיא כתיבה לשמה:

קטן ואנפיליא פוסלות ואין פוסלות. וא"ת שמואל וזני מערבא
במאי פליגי בקטן הא פלוגתא דר"מ ורבנן בסוף האשה
רבה (יבמות דף טו.) דמילא עשו ביאת בן ט' כמאמר בגדול ור"מ
אומר עשו חליצה בן ט' כגט בגדול אבל לרבנן ביאה אין חליצה לא
וצפרק מנזות חליצה (שם דף קה):
אמתימתין דהחוללת מן הקטן חליצתה
פסולה אמר י' שמואל וז' דברי רבי
מאיר אבל חכמים אומרים אין
חליצת קטן כלום ואומר ר"י דהכא^א
פליגי בלשון המשנה^ב דשמואל משמע
ליה הלשון חליצתה פסולה ופוסלת
ואתיא מתנימתין כרבי מאיר ולא משום
דס"ל כר"מ וזני מערבא משמע
לבו שפיר פסולה ואינה פוסלת
ואתיא כרבנן: **וא"י אשמעינן שדה**
משום דלחומרא. ואם תאמר לקולא
נמי שמעינן ליה דאין ברירה בפרק
בתרא דצבורות (דף טו.) גבי מעשר
בהמה דקאמר אפילו חלקו היושעין
תשעה כנגד תשעה עשרה כנגד
עשרה אין אומרים וזו חלקו המניעו
וי"ל דמ"מ לא שמעינן גט מינה
כדאמר תוס' דאי תאמר בהא דהא
קאמר רבי יוחנן דומיא דבגן מה
בגן צבור לך אף לנאן צבור לך:
אי אמרת בשלמא דאמניניהו
מעיקרא שפיר. תימה דנזכר
משמע דליירי בלא אמניניהו דשה
לביית אבות לאו דאורייתא ואין ר'ר
שום מניין דקאמר בפ' אין צין המודר
(מדריש דף לו.) ואי אמרת ש' לביית
אבות דאורייתא דאישרא קאי ומוכה
להון ולא לאמה אמר להון אצוהון
כדי לזרזו בנזנות וי"ל דסוגיא דהכא
איירי אי אמרינן שה לביית אבות
דאורייתא: **והדרר מותיב ליה תורה**
בדעת אחרים. על זה אינה מתייחסת^א
דשפיר מותיב למאי דפשיט ליה:
הלוקח י"ן מביין הכותיב.
כתיבתא היא^א דזמשה
דפ"ו דדמאי (מ"ד) לא תני אלא
מילתא דר"מ לחודה וצ"ג דר"מ גזר
על י"ן צפ"ק לחולין (דף ו.)
זאת נשנית קודם גזירה ורבי יוסי
ורבי שמעון אף ע"ג דסגירא להו
במנחות בפרק ר' ישמעאל (דף קו.)
דכותים גרי אריות הן י"י דלמחר מורמין
משל עובדי כוכבים על של
כותים מ"מ כיון שפושעים מעיין
יותר משאלר עובדי כוכבים ומחויין
במורה שכתב וגם אלהיהם אינם
עובדים כמו שהיו עושים צבית
ראשון להכי כשגזרו על י"ן של עובדי
כוכבים לא גזרו על של כותים
אע"פ שגזרו על פיתם על י"נס לא
עשרה מעשר ראשון בו. לאו
דוקא עשרה ומשעה

קטן ואנפיליא. קילצ"וין של בגד לאו חליצה כלל דאיש ועל כמותים
בפרשה ואם לא יחפון האיש וגו' (ט): **חוץ מן האחרון.** דלחומרא
אמרינן יש ברירה ופסולה לכהונה אבל איך כולוה אפי' ריח הגט
אין בהם ולא דמו למגורשת מאישה ולא התירה לכל אדם דהיהיא
להווא מילתא מיהא לשמו ולשמה
נכתב: אפילו אחרון אינו פוסל.
דאין ברירה: **לקוחים הן.** דאין
ברירה דאיכא למיחש חלק שנטל זה
היה ראוי לחמוי והחליפו והיינו
לקיחה וחוזר ציובל למחילמו
משום מנזות יובל והדר שקליה
דמעיקרא: **דלחומרא.** מחזירין
חומרא היא ואי נמי הוה מספקא
ליה איל לחומרא אבל אינו פוסל
קולא הוא ואי לאו דפשיטא דאין
ברירה לא איל לקולא: אי נמי
כסחילה. כשם שמתחילה היתה
בלל חלוקה לאיש^א אחד כך יחזור
ציובל לאיש אחד וטעמא לאו משום
דאין ברירה הוא: **לאינו שאלא כפסח**
פחילה. יהא הגט לשמה ושמויהס
היו שוין: מהו. יש ברירה או אין
ברירה: **על מי שיעלה מנס.** יהא
נמנה עליו ואי מקנה לו חלקו בשעת
שמיטה: **כיון שנכנס ראשון.** לאחר
שמיטה ראשו ורובו: **וכה בחלקו.**
דאמרינן יש ברירה דמשעת שמיטה
היה זה ראוי לכך ונשחט פסח זה
עליו ומוכה את אחיו עמו לימנות
בחלקו ולקמיה מוקי לה שפיר: **אמר**
רבי יוחנן כדי לזרזו במצוא. אצוהון
המנה את כולן עליו משעת שמיטה
והא דקאמר על מי שיעלה ראשון
לזריזוהו אתא כלומר נראה ליה הוא
ראשון ולא הודיעם מה בלבו: **שפיר.**
משום הכי מוכה את אחיו עמו:
נמנין. הרובה לימנות: **ומושעין אס**
ידיהן. מי שסיה נמנה ורובה
לימשך ולהמנות על אחר מושך ידיו
הימנו: **עד שישחט.** אבל לאחר
שמיטה לא נמנין ולא נמשכין דכתיב
ואם ימעט הצית^א אס בלא להמעט
ולחמשך ממנו מהיות משה בחימתו
של שה ימעטו: **תניא נמי הני.** דלא
נמנין אלא לזרזו ומיחו כולהו
אמניניהו: **ובגיס שפלים.** ולא קתני
ונמלאו בנות זכות בפסח ובגיס לא
זכו: **אמר אביי קבעי מיניה.**
אסתמיהו מתמה אביי ברב יהודה ורב
אשטיה קבעי מיניה ליהוה שתלא
בפתח חליצה דתלה י' (זה) המנתה
בדעת אחרים וקפשיט ליה לאיזו
שארצה דהיינו תולה בדעת עצמו
דילמא תולה בדעת עצמו לית לן
ברירה דמדלחמי ברשא גילה בדעתו
שהיה פוסח על שמי קעפיש וליכא
למימנר הוצר דמעיקרא דעמיה
להאי אבל זה שתלה בלחמים גמר
בדעתיה מעיקרא לאיזו שתלא:
גזירה ואין לו כלי להפריש תרומות
ולשתות. וכותים גרי אמת חשיב
נפקתה מקדושתה על ידיהם והן
התרומה ולא כעמי הארץ שרובן
מעשרין וכולן מפרישין תרומה
אבל כותים חשודין על הכל והלוקח
מהן ר'רן לעשר בתוכו:
ומיחל

א) לקמן מהו צ"ק סט:
ב) ד"ה ז': בדרות נב: טו.
ג) ונעיל כ' וש"ג. א) עי'
בבב"א שסובר שהגריסא
ע"פ רש"י הוא כמחילת ארץ
ישראל אבל הירטבי"א חולק
וסובר שלפי רש"י י"ג
כמחילת ארץ ישראל,
ד) פסחים פט. גדרים לו.
ה) בבב"א אמניניהו
ו) [לקמן מהו] חולין יד.
ז) צ"ק סט: מורה נבד דמאי
פ"ו מ"ד יומא נה: ערובין
לו: מעילה כב. [ומספקא
דדמאי פ"ח. ט] ודברים
ה) ה) רש"י"א מביא בשם
רש"י שגורס לוי' אחד
לאברהם אבינו, נלל
ריטבי"א, יח) [שמות יב,
יט] "רש"י"א מ"ו,
א) [לפנינו הני] אמר רב
יהודה אמר רב, יד) נראה
ש"ל דלמרא. (מראה סהן)

מוסף רש"י

האחרים
לקוחות הן ומחזירין
זה לזה ביובל. ולא
אמרינן הוצר הכי
זוה חלק המניע נלל
אחד, וירשה לא קאמר
דמיהרה אלא אמרינן
חלקו על זה היה רוב
לזו והחליפו וזרי הוא
מקנה וחזרין והחליפין
ציובל (צ"ק סט: ובבב"א
ביצה ד') וחסרין וחסרין
(בבב"א כב.) על מי
שיעלה מנס. אמרינן
משמע מאי מננה עליו
אלא הראשון (פסחים ע"ב.
ומוכה את אחיו עמו.
בגמרא מפריש חיי מתמה
ומתיר דלחמיהו אצוהון
מעיקרא וכדי לזרזו קאמר,
שחידו כל אחד להיות
ראשון ויהיה הוא ראש
לאחי שמיט על ידו
וכי הודיעם (פסחים ע"ב).
נמנין. על הפסח מי
שרצה לימנות, ומושך ידיו
ממנו מי שרצה לימשך,
עד שישחט (יומא סט.)
הוא למנות עליו ימנה
והרובה למשך ידיו ממנו,
שכר מננה עליו, מושך
(פסחים ע"ב). הלוקח י"ן
מביין הכותיב. עובר
שנת צין השמות דכתיב
בנתפסח (דמאי פ"ו)
וקבע עליו היום ואין לו
מה לשמות בשבת ואין לו
עמיל להפריש (צ"ק סט.)
זו אין עמו כלים טהורים
להפריש לתוכן תרומה
ומעשר (סוטה כג.) וחסה
כותים לא מפריש תרומה
(שבתין לו) ואשמעינן הכי
דכותים חשידי אסתמיהו
דקתני שני לוגין שאני
עמיל להפריש כ"ו (חולין
ד'). הרי הן תרומה.
גדולה ואמר כך עשה
מננה ששמיירי ממה מדות,
מפריש עשרה למעשר
ראשון ונשתמירי תשעים
ממות ומפריש מותן תשעים
למעשר שני (מעילה כב.).

דכשהסיר שני לוגין לתרומה גדולה פשו לה מאה נכי תרמי
יש מפרישים דאין המעשר מתמעט משום תרומה גדולה כיון
דחטה אחת פוטרת את הכרי'^א: **שני לוגין שאני עתיד**
דהפריש. כותים אפילו תרומה גדולה לא מפרישי דאף ע"ג
בדפרק שלשה שאכלו (בבב"א דף קד מ:) אמר הני כותאי עשורי
מעשרי כראוי דבמאי דכתיב צאורייתא מיוזר וזירי ה"מ
כשעושיין לאכול לעמנן ואפי' מעשר ראשון מפרישין אבל למכור^ב אין
מפרישין כלל דלא קפדי אלפני עור' אע"ג דאין חשודין על גזל לא

דכשהסיר שני לוגין לתרומה גדולה פשו לה מאה נכי תרמי
יש מפרישים דאין המעשר מתמעט משום תרומה גדולה כיון
דחטה אחת פוטרת את הכרי'^א: **שני לוגין שאני עתיד**
דהפריש. כותים אפילו תרומה גדולה לא מפרישי דאף ע"ג
בדפרק שלשה שאכלו (בבב"א דף קד מ:) אמר הני כותאי עשורי
מעשרי כראוי דבמאי דכתיב צאורייתא מיוזר וזירי ה"מ
כשעושיין לאכול לעמנן ואפי' מעשר ראשון מפרישין אבל למכור^ב אין
מפרישין כלל דלא קפדי אלפני עור' אע"ג דאין חשודין על גזל לא

חשיב להו גזל דהוי מומן שאין לו מובעים דהא עמי הארץ נמי לא נחשדו על הגזל ונחשדו על המעשר ועוד דכל זמן שלא
הופרש אינו דומה להו גזל שעדיין לא נתחייב ליתן לכהן וללוי ועוד סומכין כותים אהא דדרשינן צ"מ (דף פח:) ואלכלת ולא מוכר:
ומיחל